

שבת דף יג

כיצא בו לא יאכל הז עם הזב מפני הרגל עבירה
 תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: בוא וראה עד היכן פרצה טהרה בישראל, שלא שנינו: לא יאכל
 הטהור עם הטמא אלא: לא יאכל הזב עם הזבה מפני הרגל עבירה. לא היו צריכים לאסור הטהור
 לאכול עם הטמא כי כבר הקפידו על זה אנשים. מעיקר הדין מותר לאכול חולין בטומאה.
 האיסור זה רק תרומה, לקדשים, לבית המקדש. אבל הרבה הקפידו אז גם לא לאכול מאכלים
 רגילים בטומאה.
המשך הברייתא: כיצא בו, לא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ שמא ירגילנו אצלו.

וכי מרגילו אצלו מאי הוי? מה הדאגה?

תירוץ	דחייה
שמא יאכילנו דברים טמאין	מותר לו לאכול דברים טמאים
אמר אביי: גזירה שמא יאכילנו דברים שאין מתוקנן (לא הפרישו תרומות ומעשרות)	רוב עמי הארץ מפרישים תרומות ומעשרות
ורבא אמר: שמא יהא רגיל אצלו, ויאכילנו דברים טמאין בימי טהרתו.	

איבעיא להו: נדה, מהו שתישן עם בעלה היא בבגדה והוא בבגדו?

ניסיון 1: רב יוסף: ללמוד מהמשנה בחולין - **העוף לא עולה עם הגבינה ולא נאכל**.
דחייה: מקרה של הנדה שונה מהמקרה הזה וגם מהמקרה בהמשך המשנה וגם מהצמצום של רב חנין (ראה טבלה למטה) ולכן אין דרך ללמוד משם.

השוואות

המקרה	לא דומה כי:
העוף עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל, דברי בית שמאי. בית הלל אומר: לא עולה ולא נאכל.	שאני התם דליכא דיעות – יש רק מישוהו אחד שאוכל ולכן יש יותר סיכוי שיטעה כי אין מישוהו להזכיר לו
רבן שמעון בן גמליאל אומר: שני אכסניים אוכלין על שלחן אחד, זה אוכל בשר וזה אוכל גבינה - ואין חוששין	אמר רב חנין בר אמי אמר שמואל: לא שנו אלא שאין מכירין זה את זה, אבל מכירין זה את זה – אסורים – לא דומים כי רק כשאין מכירים לא דואגים שאחד ייקח אוכל מצלחת של השני
אמר רב חנין... לא שנו אלא שאין מכירין זה את זה אבל מכירים זה את זה אסורים – כך גם נדה ובעלה תהיו אסורים	אין שינוי באכסנים אבל יש בנדה כי הם מלובשים

ניסיון 2: ללמוד מהמקרה השני של המשנה (רשב"ג – שני אכסניים) יחד עם צמצום של רב חנין **דחייה:** יש שינוי ודיעות אצל הנדה ואצל האכסנים רק דיעות ולכן אין דרך ללמוד משם.

ניסיון 3: **לא יאכל הזב עם הזבה משום הרגל עבירה.**
דחייה: הכי נמי: דיעות - איכא, שינוי ליכא.

ניסיון 4: **ואף פרוש לא אכל ועינו לא נשא אל זלזלי כית ישראל ואת אשת רעהו לא טמא ואף אשה נפה לא יקרב.** מקיש אשה נדה לאשת רעהו. מה אשת רעהו - הוא בבגדו והיא בבגדה אסור, אף אשתו נדה - הוא בבגדו והיא בבגדה אסור. שמע מינה.

מסקנה: אסור לנדה ובעלה לישון ביחד אפילו מלובשים.
 וזה חולק על דעת ר' פדת שאמר: לא אסרה תורה אלא קורבה של גלוי עריות בלבד, שנאמר **אִישׁ אִלּוּ כִּי שָׂאָר כִּסּוּ אִם תִּקְרָא אֲזֵלוֹת עֵוָה.**

הבאת סיפור שקשור לאותו נושא

משנה. ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גרון שעלו לבקרו. נמנו ורכו בית שמאי על בית הלל, ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום.

שאלה על המשנה: אמר ליה אבבי לרב יוסף. אלו תנן, או ואלו תנן?

הסבר השאלה: ואלו תנן - הני דאמרן, או אלו תנן - דבעינן למימר קמן?

תשובה: תא שמע: אין פולין לאור הנר, ואין קורין לאור הנר, ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית

חנניה בן חזקיה בן גרון. שמע מינה: ואלו תנן, שמע מינה.

דברים שמסופרים על חנניה בן חזקיה

1. תנו רבנן: מי כתב מגילת תענית? אמרו: חנניה בן חזקיה וסיעתו, שהיו מחבבין את הצרות. אמר רבן שמעון בן גמליאל: אף אנו מחבבין את הצרות, אבל מה נעשה, שאם באנו לכתוב - אין אנו מספיקין. דבר אחר: אין שוטה נפגע. דבר אחר: אין בשר המת מרגיש באיזמל. קושי על הדרשה האחרונה: איני? והאמר רב יצחק: קשה רימה למת כמחט בבשר החי, שנאמר **אִךְ כִּשְׁרוּ עֵינֵי יִכְאֹכ וּפִשׁוּ עֵינֵי תַאכֵל!** תירוצ: אימא: אין בשר המת שבחי מרגיש באיזמל.
2. אמר רב יהודה אמר רב: ברם זכור אותו האיש לטוב, וחנניה בן חזקיה שמו, שאלמלא הוא נגזר ספר יחזקאל, שהיו דבריו סותרין דברי תורה. מה עשה? העלו לו שלש מאות גרבי שמן, וישב בעלייה, ודרשן.

ושמונה עשר דבר גזרו.

שאלה: מאי נינהו שמנה עשר דבר?

תשובה: דתנן, אלו פוסלין את התרומה:

1. האוכל אוכל ראשון,
2. והאוכל אוכל שני,
3. והשותה משקין טמאין,
4. והבא ראשו ורובו במים שאובין,
5. וטהור שנפל על ראשו ורובו שלשה לוגין מים שאובין,
6. והספר,
7. והידים
8. והטבול יום,
9. והאוכלים שנטמאו במשקין
10. והכלים שנטמאו במשקין.

